

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba 7 Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LO GRAN ARROSSAIRE.

L'apostassia es femenina, la contradicció es femenina, la versalitat es femenina, la coqueteria es femenina... y en Martos no sé pás si es femení; l' únich que sé es que no té cap pèl de barba. ¡Estranya naturalesa la de aquest polítich!

Escoltéulo: es un orador admirable: no té una paraula dolenta. Miréulo: es un home, com cap més n' hi haja: no té una obra bona.

Ab los séus discursos aclara totas las qüestions: ab los séus actes las embrolla totas. La séva vida pot resumirse en dos paraulas: «Es un violinista que toca assombrosament; pero un cop ha tocat, destrempa las cordas y deixa 'l violi que no ser-veix.»

Fill de aquella generació republicana, capitanejada per en Rivero, que tenia un trono secular per derribar, un partit moderat per escombrar, una revolució per fer, una república—expressió de la soberania del poble per establir, l' endemà del triumpfó vá declarar-se monárquich, ab l' intenció de fer un all-y-oli que per forsa ha de negarse sempre: l' all-y-oli de la democracia y de la monarquia.

Pero ¡qué hi farem! L' arrós era al fogó, y si aquells republicans tenian poch escrúpuls, en cambi traginavan molta gana, molta impaciencia.

L' afició a la monarquia vá durar mentres vá haverhi arrós. Ell y en Sagasta se 'l partian: una temporada cada hu, aixó si, estirantse la livita y ensenyantse las dents ab tanta freqüencia, que a cada punt era de teme que hi hauria la mar de bofetadas.

Alló vá tenir l' acabament qu' era de creure: vá trencarse la cassola y ván acabarse las aficions monárquicas.

Encare don Amadeo no acabava de dir:—«Me 'n vaig», que ja 'l gran arrossaire, ponderava en plé Congrés, las excelencias de la República.

Lo partit republicá vá mirarlo ab desdeny, com no podia menos.

«Una vez m' has engañado que dugas no hi tornarás...»

Per ser republicá, l' home que haventho sigut una vegada sense rahó ni motiu que no justificqués se 'n vá anar al camp monárquich, havia de tornar a fer l' aprenentatge de cap y de nou.

Encare no havian passat dos mesos y mitj, que ja estava cansat de l' ofici y 's girava contra l' amo.

Lo dia 23 de abril haurian trobat al gran arrossaire,

embolicat en la primera conspiració que vá tramarse contra la República.

Es que no hi havia arrós per ell. Després vingué 'l tres de janer, y en Pavia, coneixentli 'l gust, vá convidarlo a l' arrossada que vá ferse en celebració de aquella victoria sobre 'ls banchs del Congrés. Lo gran arrossaire vá quedar-se enganxat a la taula, y encare hi fora, aixó si, dihentse republicá, com si tal cosa (no hi havia llavoras rey possible), si ab lo trastorn de Sagunto, no hagués tornat a trencarse la cassola.

Proclamat D. Alfonso, ja no sols era republicá, sinó revolucionari, com avants de 1868. ¡Y quin revolucionari! Lo bras dret de 'n Ruiz Zorrilla.

Diu que quan se colocava davant de un mirall, ell mateix se feya por y al veure's se posava a tremolar com la fulla al arbre.

—Aném a las eleccions, deya en Castelar: aném al Congrés: aném a predicar continuament la idea republicana, y a explicar tal com la volém establir, fins que tothom se convenci de que la República no es lo trastorn, ni 'l desordre, ni la guerra, sinó 'l govern pacífich y ordenat del poble y per lo poble.»

Lo gran arrossaire se 'n reya, y se 'n anava al reitrament, tntaxant a n' en Castelar de traïdor y apóstota.

Lo remey no podia venir sinó de la revolució, de un cop de forsa... y ja hi havia no sé quants batallons compromesos, que s' havian de tirar al carrer de un dia al altre.

Figúrinse que un hom' al sentir continuament aquesta cansó, que semblava, ni més ni menos que la cansó enfadosa, s' hagnés adormit, y que avuy sense saber lo que ha ocorregut se despertés, trobantse ab que aquell revolucionari implacable dels primers temps de la restauració, havia anat a fer una visita al rey, encorvant l' espinada y besant la mà de l' esposa de don Alfonso, en presencia de doscents arrossaires de Valencia.

¿Qué pensaria?

¿Ha succehit alguu aconteixement extraordinari capás de torce de una manera tant radical la voluntat y las inclinacions de un home?

Mirémho y trobarem qu' estém com estavam.

Es veritat que avuy no governa en Cánovas; pero governa en Sagasta ab las mateixas lleys y 'ls mateixos procediments que 'l Mónstruo: tenim la mateixa constitució, la mateixa ley de imprenta: lo sufragi está restringit y la inmensa majoria del poble espanyol no vota, en tant que 'ls que poden votar tampoch ho fan, perque ja hi ha qui s' encarrega de votar per ells. Las immoralitats cundeixen, la mala administració no té remey, las cargas que pesan sobre 'l contribuyent son insoportables, y 'ls beneficis que 'l poble hauria de rebre de l' administració, son nulos. Per tot hi ha la mateixa fam de llibertat, la mateixa sed de justícia...

Y no obstant, lo gran arrossaire, que un any y mitj endarrera volia curar tots aquests danys per medi de la revolució, avuy torna a predicar l' unió de la democracia ab la monarquia, y embolica 'l marro a l' es-

querra, quan aquesta 's disposa a proclamar la constitució de 1869, y admetent de plé a plé la de 1876, predica la necessitat de que tots los liberals s' agrupin al rededor de 'n Sagasta.

Confesém que aixó no 's véu en lloch més que a Espanya.

Jo l' hi dono la despedida, desde aquest moment, y consti que l' hi dono de tot cor.

¡Lluny de la República aquests elements de perturbació que disolen y descomponen tot lo que tocan!

¡Fora d' entre nosaltres aquestas inteligencias maldirigidas que s' emplean en jugar ab las ideas puras, ab las aspiracions nobles y hoaradas, ab las esperansas leals del poble, de la mateixa manera que 'ls clowns y 'ls juglars dels *Circos Ecuestres*, fan jochs malabars ab unas quantas bolas!

Quan ells se 'n ván del partit, nos treuhen un pès de sobre.

Se 'n ván sols: no 'ls segueix ningú, més que uns quants arrossaires. ¡Bon vent y barca nova!

Y que vaji de gust. Fins d' aquí que torni a trencarse l' última cassola.

P. K.

CORPUS ESPANYOL.

ARE de Déu ¡quanta gent! Després se queixaran de que hi hagi tantas morts. Sòrt d' aixó, ó sino aviat no 'ns entendriam.

No 's pot donar un pas pèls carrers que ha de seguir la professó. La multitut s' atropella pera obrir-

camí: tothom vol posarse a primera fila. Res, es la mania de tots los espanyols.

Los bolsistas arruinats se passejan amunt y avall venent titols y accions de banchs y societats de crédito, pera ferne paperets y tirarlos en lloch de ginesta.

Los aspirants a diputat pregonan una especie de carmetlos que se 'n diuhen *provincias ensucradas*.

Y 'ls taberners van de l' una part al altra, cridant: ¡Aygua, aygua frescal!

Allá al lluny se sent un clamoreig espantós: la gent s' arremolina y deixa 'l pas libre. La profesó s' acostata. ¡Atenció!

Obran la marxa, com de costum, las tradicionals trampas... electorals: un governador y un arcalde, montats sobre dos matxos tapats d' ulls, repican las timbalas ab notable perfecció, produhint un estrany ruido de papeletas.

Vestits ab uns trajes raríssims, segueixen lo gegants ballant desafortadament. L' home representa 'l *desparpajo* fisionista; la dona simbolisa la deuta pública. A pesar de que ella es molt alta, lo gegant encara es molt més gran qu' ella.

Al voltant dels gegents hi marxan los nanos, que tenen una cara idéntica a la de varios ministros actuals, y darrera d' ells lo drach, un horrible mónstruo

que porta un lleterero al pit que diu: *Juventut catòlica.*

Venen seguidament los ganfarons de las parroquias ministerials y las banderas dels gremis polítichs. La llista es interminable: bandera dels canovistas, bandera dels zorrillistas, bandera dels autonomistas, bandera dels anarquistas, etc., etc., fins á cinquanta noms acabats en *istas*.

Aquí hi ha una música: la banda de cegos tocant la famosa polca *Las ilusiones de la izquierda*.

* *

Comensan á passar colegis. Lo de davant de tot es lo de Sant Pressupuesto: tots los nens van molt ben vestidets, y mamant carmetlos colossals.

Segueix lo colégi de Santa Cessantia: aquestos van molt tronats y 's maman lo dit.

Ve després lo de Sant Ximplici: en Martínez Campos porta 'l pendó.

Darrera marxa 'l de la Divina Pastora: aquí hi ha tots los diputats de la majoria, precidits per en Posada Herrera, palmeta en mà.

Segueix lo de Santa Política Honrada: casi bè no hi va ningú.

Y en últim terme hi va la academia de Santa Hipocresia, hont hi figuran una multitud de jóves religiosos ab unas hatxas que en lloch de donar llum donan fum.

Música: la xaranga de moderats tocant los goigs de Sant Prim.

* *

¿Qué son aquest crits y riallas?

Ja ho entench: se 'n riuhen de 'n Serrano que va vestit de Sant Joan, acompanyat de 'n Balaguer que va disfresat de bé.

Segueix lo bisbe de la Séu ab magnífich trabuch, capitanejant un grupo de tradicionalistas que, cantan 'l *Ruja el infierno*. Xiulets y pells de taronja de part dels espectadors.

Ara 'l curs s' ha interromput. ¿Qué ha succehit?

Res: venen los de la esguerra dinástica, y á la quienta s' han aturat en un restaurant pera celebrar la inauguració d' un cassino.

¡Calla! Ara passa en Martos tot sol. ¿Afont va ab aquell bastó tant llarch? ¡Ah, ja! Fa d' arreglador: però la professó va tant malament.

Comensan á venir las corporacions. Romp la marxa la societat del exercit ab lo rumbo de sempre: á n' a-questos sempre 'ls topa.

Vè darrera la societat de la marina nacional: tots van carregats de pellingos y ab prou feyna poden caminar.

A continuació segueix la junta de mestres d' estudi, badallant y cantant la célebre lletania que comensa: *Jo no cobro, tú no cobras*, etc.

Darrera vé la societat de toreros en un estat brillantíssim.

Y á la què segueix la associació de libre-cambistas, qual pendó es saludat ab tronxos y altres demostracions de simpatia.

Més música: la orquesta del teatro fusionista tocant lo *Trágala*.

* *

Després d' una infinitat de individus perteneixents al clero, milícia pressupuestivora y cabecilla de reemplás, comensa á desfilar la plana major situacionera, carregada de créus, medallas y mala fé.

Gran estrépit de música clásica: s' acostá 'l tálam, portat per los senyors Beranger, Sardoal, Moret y Navarro Rodrigo. Lo Gran Pontífice Sagasta, vestit de pallaso, vá á sota, apretant convulsivament entre sas mans 'l arca santa del poder.

Tothom fa la reverencia. Lo piquet d' ordenansa marca 'l pas darrera 'l tálam, vigilant ab atenció 'ls moviments del públich, porque 's diu que varios demócratas dinástichs, vestits de segadors, volen robar la custodia.

Vaja, ¡gracias á Dén! La professó ja ha passat. La gent deixa 'l acera y 's barreja tumultuosament. Trepitjadas, desmayos, y algun relloje cambiat de butxaca.

Al cap de mitja hora tothom se passeja tranquilament, sense que hagi ocorregut la més insignificant desgracia. No més se diu que, á causa de la molta cera que hi ha pels carrers, han caygut varias personas.

¡Lástima! Lo govern hauria d' haver caygut!

FANTÁSTICH.

A s' ha votat lo Jurat; pero la comissió ha acceptat una esmena dels conservadors, establint que 'l govern podrá suspendre al Jurat, en tot ó en part, sempre que ho tinga per convenient.

Un jurat per 'l istil ja 'l podem regalar als fusionistas.

Los conservadors hi han posat la fulla de col.

Quan aném á Santa Cruz de Mar Pequeña, á feros cárrech del territori que 'ns pertany en virtut del tractat Vad-Ras, fet ab 'l emperador de Marruecos, nos lo trobém ocupat ja pels inglesos.

De manera que si 'ns lo prenen, los espanyols serém inglesos dels inglesos. Sempre es un consol.

Una frase de 'n Martos:

«La República avuy per avuy es inconvenient.»
Sí, avuy per avuy no dona; luego no convè.

Lo célebre Masini vá despedirse dels barcelonins, cantant lo *Barbero*.

Lo teatro estava plé de gom á gom.

—Ja sè perque ha triat lo *Barbero*, deya un filarmónich. Com que durant tota la temporada 'ns ha estat remullant, avuy nos afaita.

Llegeixo en un periódich de Manresa.

«S' avisa als heréus del difunt reverent D. Ramon Coma, mort ja fá dos anys, que avants de ahir vá donar son vot en lo colégi de ca 'n Vallés.»

Podia anyadir lo periódich manresá, que 'l mateix capellá, després de votar, vá anar á la Séu á dir una misa en sufragi de la sèva ánima mateixa.

Lo director del *Siglo futuro* ha seguit una causa per injurias al director de la *Fé*.

Y 'l Director de la *Fé* ha sigut condemnat á quatre anys de desterro.

«Perdonar las injurias» diu 'l Evangeli.

Però 'ls carlins y 'ls mestissos, 'l Evangeli, ja fá temps que se 'l tiran entre cap y coll.

A pesar de las visitas y dels sèus petons, en Martos diu á tothom qui vol sentirlo, qu' encare no está bèn decidit entre la República y la Monarquia.

Es qu' encare no t' empleo.

Per are fá de temporer de la monarquia.

Un capellá que predica á Igualada, 'l *Doctor Montaner* en las funcions del Mes de Maria, ha dit que la *Fé loxera* 'ns ha vingut de Fransa, com un *cástich de Déu*.

¿De Fransa? No crech que ningú 'l haja vista arribar.

Lo que si hèm vist arribar de Fransa son frares, jesuitas y germans de la Doctrina cristiana.

Es á dir: la filoxera negra.

S' ha dicit pel *Govern liberal*, presidit per en Sagasta, que 'ls seminaristas estigan exempts del servey militar.

¡Bravo!...

En Sagasta deù pensar:

—No es just que 'ls seminaristas empunyin lo xopo: bè prou que serveixen, quan s' aixecan partidas carlistas.

En cambi, hi ha un fill de familia, que ab lo sèu treball ajuda á mantenirla. Quan t'è vint anys, aquest no s' escapa del servey.

Hi ha un jove que segueix carrera, fent sacrificis considerables. Arriba 'l edat, y á servir.

Per escarpase, no té més remey que ficarse al Seminari.

Qualsevol diria qu' en aquest pais lo treballar es considerat com un crim.

Un recort histórich:

Pochs anys avants de la Revolució de Setembre, van venir los reys de Portugal á fer una visita als reys d' Espanya.

Y en Martos cridava:—*¡Vivan los reyes liberales!*

O com si diguésem: «Ho dich en portugués, per que 'ls d' Espanya ho entengan més bé.»

Los carlins de Barcelona de un dia al altre sortiran en pelegrinació cap á Lourdes.

¡Mals espanyols!

¿No tenim aquí mares de Déu més antigas, més devotas y més mira-culosas que la gabatxa?...
¡Com hi ha mon! Lo dia que tornessin á Montserrat, mereixerian que la *moreneta* se 'ls girés d' esquena.

En las elecciones de Artés vá intervenirhi, segons dihen, lo diputat provincial senyor Rocafort, ajudat pels Mossos de 'l Escuadra.

Després encare dirán que 'ls Mossos de 'l Escuadra no serveixen per res.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Un fill de Tortellá 'ns envia demanantnos una petita rectificació. Lo Puigvert que

sortí elegit en las últimas elecciones, no era jefe de las partidas que incendiaren y robaren aquel poble, sino oficial primer de 'l intendencia carlista. De totas maneras era carcunda, y es molt trist que Tortellá que al any 73 vá preferir cremarse que rendirse, s' haja entregat avuy en mans de un carli.

A Llissá de Vall, un xicotet jugant va tirar una pedra á la teulada de la rectoria. Lo rector vá sortir y 'l hi doná una pallissa tremenda. Lo pare de la criatura vá reftar al rector, la major part del poble vá pendre partit á favor del pare, y 'l rector se 'n aná cul-arrreras á la rectoria, butxaquejant com si 's volgués treure alguna cosa de la butxaca.—No son estranyas las aficiones bélicas del rector de Llissá de Vall, si 's considera que en la guerra passada era jefe de caballeria carlista.

DE LA OPOSICIÓ AL PODER.

VIATJE EN FERRO-CARRIL.

Provehit de menjá y quartos, buscant la bona-ventura, en lo tren de la *frusura* s' embarca en Cristino Martos.

Mira 'ls wagons poch-á-poch, y guaytant y cavilant, puja al de més endavant y s'acomoda al sèu lloch.

Sona un xiulet estrident, se sent una sacudida y brota 'l fum desseguida...

¡Xup! ¡xup! ¡xup!... Ja marxa 'l tren.

Com un llamp y ab vol segú, la brava locomotora se dispara atronadora com si sapigués quí d'.

Don Cristino extén la vista mirant los llochs per hont passa; pero com no hi papa massa, té d' apelá al maquinista.

Y partint camps y florestas, quan un nou paisatge apunta, lo senyor Martos pregunta y 'l maquinista contesta.

—Noy, ¿hont som, ara com ara?

—Crusém comarcas molt tristas; no més veig que *zorrillistas* que fan tots molt mala cara.

—Y ¿qué s' hi cull per aquí?

—Poca cosa; tropells, sustos, xascos, pebrots y disgustos...

—Donchs amunt; no fá per mí.—

Lo tren segueix fent rum rum més atrevit y furient, y llansant continuament negras glopadas de fum.

—Noy, ¿qué son aquestas planas que ara estém atravessant?

—Uns llochs hont s' hi están sembrant las *llavors republicanas*.

—No es mal pensat, si bé 's mira; pero ab lo temps que s' hi posa, podem sembrá un' altra cosa: no t' hi aturis; tira, tira...—

Y 'l tren marxa més depressa ab lo sèu etern rum rum, deixant un rastre de fum per las regions que atravessa.

—Noy, ja hem correut bastant; ¿com se 'n díu d' aquesta terra?

—Es lo pais de la *esguerra*;

crech que ara s' está poblant.

—Y ¿qué s' hi véu? Miraho bé.

—Molts talents y pochos galons.

—¿Sí? Pues donchs espressions y apreta més; no 'm convè.—

Y 'l tren devora 'l espay ab més estrident rum rum, ab més glopadas de fum y ab més deliri que may.

—Noy, sento molts fragancias...

¿corrém forsa? —¡Aixís, aixís!

Ara crusém lo pais de las *honestas distancias*.

—¡Hola! Mira lo que hi há...—

—Bon cel, jardins agradables y promesas aceptables...

—¡Ah! Ja 'm comensa á agradá.—

Lo tren, insensiblement, disminueix lo sèu rum rum, despedeix mo't méno fum y marxa més lentament.

—¿Qué tal? ¿qu' es aixó que 's véu?

—Lo *bosch de las conferencias*:

aquí 's compran las conciencias al contat y á molt bon preu.

—Y s' hi fá negoci? —Sí.

—Pues no avivis més lo foch, y camina poch-á-poch

pèl que pogués succehir.—

Lo tren suspén la volada, apenas tréu gens de fum,

y ab un dolcíssim rum rum, corra ab marxa acompassada.

—Noy, vigila ab atenció;

¿hont som en aquest moment?

—En una terra excelent:

es lo pais del *turró*.

—¿N' hi há en abundancia?—¡A desd!

—¿Véus algun puesto vacant?

—Un, qu' es lo més important.

—Atúrat, donchs; baixo aquí.

C. GUMÀ.

ISSAPTE passat vá sortir de Barcelona don Víctor Balaguer.

Y 'l comité de l' esquerra en pés vá acompanyarlo fins á Manresa.

Nota: Manresa es la primera estació de la linea, ab restaurant, que 's troba anant á Madrid. Fan unas truytas molt bonas.

S' acostan los exámens, l' época terrible pels pobres estudiants.

Sempre 'm recordaré en aquesta época del Dr. Mendoza, aquell catedràtich de Medicina, que solia amenisar las terribles angunias dels que s' examinavan ab xistes, gatadas y extravagancias.

Un dia tenia al davant á un estudiant roig, que duya una barba molt llarga, y 'l Dr. Mendoza, després de mirarse 'l de fit á fit, l' hi preguntá:

—Vamos á ver: poniendo su barba de Vd. en maceracion ¿qué resultado obtendriamos?

L' estudiant sense vacilar respongué:

—La Constitucion del año 12.

Lo catedràtich al trobar un tipo més tranquil qu' ell, vá ferse un tip de riure tal, que si no aguantan la taula la cap-gira.

Y l' estudiant se 'n vá dur un sobresaliente, com una casa.

¡Ay! ¡No 'n corren ja de catedràtichs com lo doctor Mendoza!

Los arrossaires de Valencia sembla que tractan de regalar á n' en Martos una estatua de l' Elocuencia.

¿Y res més?

Si jo fòs d' ells, l' hi regalaria també, una caps de polvos d' arrós.

Sempre l' hi vindrán bé per enpolaynarse y anar á palacio.

En Camacho, lo célebre ex-ministre dels embarchs ha publicat una memoria sobre l' Hisenda pública d' Espanya.

Com que no té contribuyents per escanyar, are s' entreté, dantlos memorias.

Gracias senyor Camacho.

Son en gran número los ministerials que no han vist de gust qu' en Martos anés á Palacio.

Crech que tenen rahò.

Si en Martos se 'ls fica á la cuyna, será molt fácil que l' arrós se 'ls enganxi.

* *

Una reflexio:

Si per l' arrós, en Martos vá á Palacio, y fá un discurs y besa la mà de la reyna ¿qué farà 'l dia que 's tracti del pavo truffé?

Ja no solzament tenim la mà negra, sinó 'l dit negre. Un arcalde castellá, que presidia unas elecciones, tenia un tinter al costat, s' untava un dit de tinta, y cada vegada que 's presentava un elector, qu' ell comprenia qu' era de oposició, tot tirant la candidatura á l' urna, l' untava de tinta dissimuladament.

De aquesta manera, al escrutini sortian tots los noms borrats, y tots los vots de l' oposició eran vots en blanc.

Pero jo crech que hauria hagut de dirne vots en negre.

En Moret vá demostrar aquest dia, que desde l' any 76 los gastos del-Estat s' han aumentat un 50 per cent. ¿Veuhen?

Ventatjes de la feta de Sagunto.

* *

Lo discurs de 'n Moret vá donar un cap-girell á n' en Pelayo Cuesta, qu' en materia de números no hi enten pilota.

En cambi l' orador fosforitero treya sumas coronadas de flors, citava estats adornats ab rosas y clavells, feya càlculs cuberts de camelias.

Es l' orador de la Càmera que tè millor jardí á la punta de la llengua. Aixís es que l' admiran y l' aplaudixen, los aficionados á lo bello... y no falta qui ha eregut que 'l seu discurs, vé á ser una especie de programa de lo que faria, si l' hi donavan la cartera de Hisenda.

* *

¡Ay pobres de nosaltres, si arribessin á donarllil... Com qu' es un orador tan florit, nos faria suar moltas contribuciones, donantnos á tot pasto las tres flors cordials.

Corra la noticia de que 'l rey del as d' oros no 's troba gens bé.

«Cantéu, cantéu ninetas que 'l burro está malalt...»

En las fiestas de la Coronació del Czar, diuhen que ha de anar un capellá davant del Czar, tirant aygua beneyta tot lo cami.

En aquell pais dividit aixó es lo que 's necessita: un capellá decidit, que mulli la dinamita.

Martos estava, segons deya, á una honesta distancia de la monarquia. Avuy ha fet la mistat á la reyna.

¿A quina distancia 's troba? No ho sé; pero 'l pais, la moral política y 'l decoro idem, al veure que feya la mistat l' hi han dit:

—Vaje, que Déu té fassa hò.

Una de las fiestas que 's donan en obsequi dels reys de Portugal, es un ball d' etiqueta á palacio, en lo qual s' exigeix que 's vesteixi frac, calsa curta y mitja de seda.

Es á dir: gran exhibició de pantorrillas. ¡Gran contrast entre 'ls fusionistas y 'ls conservadors!...

Las dels conservadors serán primas porque dejunan; las dels fusionistas serán groixudas porque menjan.

Mostra de las últimas elecciones.

A Olot, centro carlista, van triunfan los liberals. En cambi á Figueras, centro liberal, van triunfar los carlistas.

Preguntin la causa de aquestas anomalias á la fusió.

—¿A la fusió?

—O á la con-fusió, qu' es lo mateix.

Titul de un article del Siglo Futuro: «Can-can místico.»

Quan los carlins se barallan ni tenen respecte als sants; «con tan plausible motivo bailaremos un can-can.»

Los arrossaires de Valencia que sens anar á palacio ab en Martos, diu que mentres lo rey feya 'l discurs, ploravan á llágrima viva.

Feyan bè.

En aquest pais, qui no plora no mama.

Davant del tribunal:

Lo president:

—Se 'us acusa de haver donat un jaco de garrotadas al vostre vehi.

—Tè rahò, senyor president, tè molta rahò.

—Es á dir que regoneix lo delicté.

—Sí, senyor; pero tinga en compte qu' estava borratxo y que jo 'm creya qu' era la mèva dona.

—Una viuda ha deixat diners á un xicot jove y guapo ab l' intent de casarse ab ell.

Després de algun temps, una amiga sèva que está enterada de las intencions de la viuda, la troba y l' hi pregunta?

—¿Y quan te casas ab l' Arturo?

—Ja ho hém deixat corre.

—¿Y aixó?...

—M' está pagant á compte.

Conversa:

—¿Es parenta de vosté aquesta senyora?

—Sí, crech que sí...

—Será parenta de lluny.

—Si de bastant lluny... es de Mallorca.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Al-si-na.
2. SINONIMIA.—Creu.
3. MUDANSA.—Paga-Pega-Piga.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Santa Coloma de Farnés.
5. CONVERSA.—Roman-Presech.
6. GEROGLIFICH.—Per missals las iglesias.

Han endevinat totes 6 solucions los ciutadans Sachetti y Doble-sis; 5 Estripa-quentos y Nicodemus; 4 J. M. F. de

Petits; 3 Sancho de Barber; y 2 no més Un retórich Chino, Jenquins y Camalich.

XARADA.

Qu' es negoció diu la Quima
ma prima;
qu' es musical diu la Pona
segona;
jo esplico de igual manera
tercera.

Y disfruta en gran manera
lo noy qu' está enamorat,
poguent estar al costat
de Prima-dugas-tercera.

UN EUROPEO.

ENDAVINALLA.

Los católichs me veneran,
lo clero me beneheix,
estich sobre las iglesias
y excomunicada 'm veig.
No tinch llengua; pero aixordo:
rumia: no 't dich res més.

ALFONSO BERTRAN.

ANAGRAMA.

La Tot qu' es filla de Tot,
minyona qu' en tot total,
dñu que 's casa per Nadal
ab en Pau, un bon xicot.

PEPET SIMPÁTICH.

TRENCA-CLOSCAS.

—CARLOTA, ¿QUI VÉ?
—NO HU SÉ.

Formar ab las anteriors lletras lo títol de una comedia catalana.

SACHETTI.

ROMBO.

·
·
·
·
·
·
·

Omplir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan: 1.ª ratlla, una consonat.—2.ª, nom de dona.—3.ª, poble de Catalunya —4.ª, nom de dona y quinta una vocal.

SIR BYRON.

GEROGLIFICH.

—
XXX
IV
1/4
OOO
FANINA
P Z

ALBERT ALBERT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Albert Albert, Nicodemus, P. Piga, Una Marquesa, Xarello y Simon de Sedruol.

Las demés que no s' mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Jenquins, D. J., Santiago Sanjuan, S. Majó, C. Puig Escapa, Nyiqui Nyiqui, Jepet Carboné y Un Camalich.

Ciutada J. M. F. de Petits: Publicarem logogrifo numérich.—Sachetti: Id. conversa.—Anavas: Id. dos trenca-closcas.—Trafalgar: Id. algun geroqlifich de vosté.—Sir Byron: Lo quadrat arreglat podrá insertarse.—Simon de Sedruol: Hi anirà un geroqlifich y una sinonimia.—Albert Albert: Id. un rombo.—P. J. G.: La narració que vosté 'ns envia es molt flúixeta.—Noy Gran: Insertarem rombo y quadrat.—Corugra y C.ª: Id. un geroqlifich.—Sastre y Parroquia: Id. dos rombos y un trenca-closcas.—F. X. P.: L' epigrama es poch xispejant.—Pepet del Carril: No podem contestar á la carta de que fa mérit ab felxá 19 del corrent per la rahó molt sensilla de que no l' hem rebuda.—Teresa Mola: Insertarem la mudansa.—D. P. (Tortella) y S. F. F. (Granollers): Quedan complascuts.

PETONS Y PESSICHS.

COLECCIÓN DE POESÍAS SATÍRICAS Y FESTIVAS

per C. GUMA.

Obra dedicada als lectors de La Campana de Gracia. Forma un elegant tomo d' unas 100 planas en octau, esmeradament imprés sobre paper superior.

Preu: CUATRE RALS.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y demés principals llibrerias.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

TIPOS DE LA POLÍTICA.

Lo gran arrossaire.